

[Kirsten Jacobsen]

hårdtest ud over, for de må nemlig ud på det kulsorte pengemarked for at skaffe de midler, der er nødvendige til at opfylde måske allerede indgåede aftaler. Jeg tænker på de personer, som måske har købt sig et hus eller en ejerlejlighed, og som er gået til deres pengeinstitut, hvor de har fået tilsagn om at kunne låne pengene til udbetalingen. De går hen og gennemfører handelen, der bliver skrevet slutseddelt, og papirerne bliver indleveret til en advokat, hvorfra det skal fortsætte. De er nu i den situation, at pengeinstituttet ikke kan yde dem det lån, som er nødvendigt for at opfylde handelen, for de kan nemlig ikke få tinglyst det dokument, der skal ligge til grund derfor. Det vil jo nemlig være et ejer-pantebrev med sikkerhed i den faste ejendom. Hvad skal de stakkels mennesker så gøre? Enten skal de altså ud på det sorte marked og hente pengene dér – og vi ved alle sammen, hvad det koster – eller også må de bryde handelen og tage det erstatningskrav, som sælgeren naturligvis vil anlægge imod dem.

Når det gælder de enkelte bemærkninger, er det for mig meget bemærkelsesværdigt, at man f. eks. undtager lån til om- og tilbygninger, men overhovedet ikke lån til isolering, til modernisering eller til brandsikring, der er foranstaltninger, som den samme socialdemokratiske regering selv har gennemført. Man har tudet befolkningen ørerne fulde om, hvor nødvendigt det er at isolere, og pengeinstitutterne har lavet specielle isoleringslån, som gives med sikkerhed i ejendommen.

Jeg kunne også godt tænke mig at få at vide, med hvilken begrundelse man siger, at der selvfølgelig stadig væk skal kunne gives lån til erhvervslivet, og at de også stadig væk skal kunne tinglyses. For der er da ikke nogen som helst, hverken pengeinstitutter eller andre, der kan kontrollere, om en erhvervsvirksomhed bruger pengene i erhvervsvirksomheden eller til almindeligt forbrug. Det vil med andre ord sige, at det er de fattige, der skal betale for de riges fornøjelser, og det er om det, socialdemokratiet siger hensigten var det modsatte. Men vi er vant til det: når socialdemokratiet fremsætter lovforslag, siger de, at de har en ganske bestemt hensigt, men når man så går ned i teknikken, viser det sig mange gange, at det virker stik modsat.

Jeg synes, at udvalgsarbejdet både bør være længe og være grundigt, og jeg håber, det vil være muligt at ryste lidt fornuft selv ind i socialdemokratiske hoveder, således at dette forslag, hvis det kommer frem til tredje behandling, bliver i en helt anden skikkelse end den, det har nu.

Kalnæs (SF):

SF anser dette lovforslag for at være meget afgørende. Det skyldes, at optagelse af tillægslån med pant i fast ejendom er en af de måder, man kan bruge til at frigøre de meget store værdistigninger, der sker i fast ejendom. Det er en urimelig ordning, fordi den giver ejere af fast ejendom en meget stor fordel i forhold til folk, som ikke har fast ejendom. Urimeligheden øges derigennem, at den rentefradragsret for private lån, som vi har, medfører, at staten betaler en stor del af renteudgifterne, nemlig omkring 40 pct. for de lave indkomster og op imod 70 pct. for de høje indkomster. En mere urimelig ordning kan man næsten ikke forestille sig, og vi ved endvidere fra statistikken, at mange af de lån, som får rentefradragsret, bliver optaget netop af de store indtægter.

Ud over det urimelige i, at der er disse store lånemuligheder for en bestemt del af befolkningen, er det også afgørende for en nedsættelse af betalingsbalanceunderskuddet, at man forhindrer disse optagelser af store lån til forbrugsudvidelse. Det er især, fordi disse lån, der optages med pant i fast ejendom, ofte er store lån, der bruges til indkøb af store forbrugsvarer som f. eks. biler, der ofte importeres, hvorved disse lån kommer til at belaste betalingsbalancen betydeligt.

SF anser altså dette lovforslag for at være meget vigtigt, men vi anser ikke lovforslaget i den foreliggende skikkelse for tilstrækkeligt, for der er to mangler ved forslaget. Den ene er, at pantebrevet til realkreditinstitutter ikke er omfattet af tinglysningsstoppet, selv om sådanne lån i vidt omfang kan gå til forbrugsudvidelse. Der er for os ingen tvivl om, at dette ofte er tilfældet, og har det ikke været tilfældet før, bliver det i hvert fald tilfældet, hvis lovforslaget vedtages, som det nu er udformet.

Som eksempel på, at det kan ske, at der bliver større pres på realkreditlånene, hvis lovforslaget vedtages uændret, kan jeg næv-